

Sygn. akt II PK 63/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko Ministerstwu Środowiska w Warszawie
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt XXI Pa 225/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa A.C. przeciwko Ministerstwu Środowiska o przywrócenie do pracy, oddalił apelację powódki i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na potrzebę wykładni przepisów. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącej art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. przez rozstrzygnięcie o dopuszczalności uzasadnienia wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyny likwidacji stanowiska pracy w sytuacji, kiedy główna część zadań powódki została przeniesiona na nowo utworzone stanowisko w innym miejscu w strukturze organizacyjnej pozwanego. W ocenie

powódki istnieje potrzeba doprecyzowania, czy nowym jest stanowisko pracy, które w głównych zadaniach nie różni się od zlikwidowanego, jak również czy o nowości stanowiska pracy świadczy sam fakt, że pracodawca od osoby desygnowanej na to stanowisko wymaga wyższych kwalifikacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Skarżąca nie uzasadnia, dlaczego jej wątpliwości są poważne, ani nie wykazuje istniejących w orzecznictwie rozbieżności. Zauważyć należy, że podniesiona potrzeba wykładni

ma charakter pozorny. W istocie rzeczy skarżąca kwestionuje ustalenia faktyczne w sprawie, zgodnie z którymi, głównie z uwagi na zakończenie zadań związanych z Prezydencją Polski w Unii Europejskiej, nastąpiła likwidacja stanowiska dotychczas zajmowanego przez powódkę, a na jedno z nowoutworzonych stanowisk pracy zostało przeniesionych z dotychczasowego stanowiska pracy powódki jedynie około 35% zadań. Poza tym wymagania wobec osoby, która miała zostać zatrudniona na nowym stanowisku obejmowały wymagania kompetencyjne, których powódka nie spełniała. Ponadto zarzut pozornej likwidacji stanowiska pracy musiałby opierać się na zakwestionowaniu ustaleń faktycznych, czego powódka skutecznie nie czyni, ponieważ w podstawach skargi kasacyjnej brak jest zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z 8 lipca 2014 r., I UK 60/14, niepublikowane). Brak jest zatem potrzeby wykładni wskazywanych przez skarżącą przepisów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).